

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/42/2024
Identifikačné číslo spisu:	7622202123
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7622202123.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. A., narodeného XX. L. XXXX, Q. Z. V., O. X, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Pavel Labáth, s. r. o., Bratislava, Holíčska 3043/13, IČO: 52 003 183, proti žalovaným 1/ J. B., narodenému XX. P. XXXX, A., Q. XXXX/X, 2/ F. P. G., narodenému XX. T. XXXX, A., O. XXX/XX, 3/ J. X., narodenému XX. F. XXXX, A., E., G. X, 4/ F. B., narodenému XX. G. XXXX, A., E. X, 5/ F. F. O., narodenej XX. Q. XXXX, A., O. XXX/XX, 6/ F. L. O., narodenému XX. P. XXXX, A., O. XXX/XX, 7/ F. Q. O., narodenej XX. P. XXXX, A., O. XXX/XX, 8/ M. B., narodenému XX. T. XXXX, A., O. XXX/XX, 9/ M. B., narodenej XX. F. XXXX, A., O. XXX/XX, 10/ V. X., narodenej XX. P. XXXX, A., O. XXX/XX, 11/ X. G., A., E. XXXX/X, 12/ P. G., narodenému XX. P. XXXX, A., F. XXXX/X, 13/ T. Č., narodenej XX. Q. XXXX, J. XXX, 14/ D. I. F., narodenej XX. T. XXXX, A., Q. C. XX, 15/ G. Q., narodenému XX. Z. XXXX, X., F. XXXX/X, 16/ O. Q., narodenej XX. P. XXXX, X., F. XXXX/X, 17/ T. P., narodenej XX. T. XXXX, Q. XXX, 18/ T. F., narodenému XX. P. XXXX, Q. V., Q. XXX/XX, 19/ F. Q., narodenej XX. L. XXXX, A., K. XXXX/X, 20/ F. A., narodenej XX. F. XXXX, A., O. XXX/XX, 21/ P. P., narodenému XX. T. XXXX, A. XXX, 22a/ D. F. H., narodenému XX. P. XXXX, B.-J., B. XXXX/XX, 22b/ Q. Q., narodenej XX. Q. XXXX, X. XX, R. P. XXXX/XX, Č. J., 23/ F. Ž.A., narodenej XX. T. XXXX, A., O. XX, 24/ L. F., narodenému XX. P. XXXX, A., O. XXX/XX, 25/ F. Z., narodenému XX. L. XXXX, A., P. XX, 26/ T. A., narodenej XX. L. XXXX, A., F. XXX/XX, 27/ V. H., narodenému XX. L. XXXX, A., O. XXX/XX, 28/ M. H., narodenej XX. L. XXXX, A., O. XXX/XX, 29/ M. O., narodenej XX. L. XXXX, A., O. XXX/XX, 30/ P. B., narodenej XX. Q. XXXX, A., Q. XXXX/X, 31/ P. A., narodenému XX. Q. XXXX, J. XXX, 32/ F. A., narodenej XX. P. XXXX, J. XXX, 33/ X. G., narodenému XX. T. XXXX, A., X. XXX/X, 34/ Š. F., narodenému XX. F. XXXX, A., O. XXX/XX, 35/ P. F., narodenej XX. T. XXXX, A., O. XXX/XX, 36/ D. I. F., narodenej XX. T. XXXX, A., Q. C. XX, 37/ F. E., K. K. XXXX, 38/ H. I., narodenému XX. F. XXXX, A., O. XXX/XX, 39/ F. J., narodenej XX. P. XXXX, A., O. XXX/XX, 40/ F. T. F., narodenej XX. H. XXXX, A., O. XXX/XX, o náhradu škody na zdraví, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9C/34/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. júla 2023 sp. zn. 9Co/56/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaných zaplattenia sumy 5.043,74 eur s úrokom z omeškania ročne od 4. júna 2017 do zaplattenia. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 9. januára 2016 cca o 19.00 hod. pri vychádzaní z vchodu domu č. 30 spadol na zľadovatenom, neposypanom a neupravenom chodníku (plošine pred vchodovými dverami) a pri páde utrpel komplikovanú zlomeninu oboch kostí ľavého predkolenia s posunom kostí. V uvedený deň bol hospitalizovaný v NsP Krompachy. Z dôvodu komplikácií zlomeniny a kožného defektu bol dňa 14. januára 2016 preložený na Klinikú úrazovej chirurgie, kde bol hospitalizovaný do 22. januára 2016. Práceschopný bol od 9. januára 2016 do 16. júla 2016. Nakoľko miesto, kde došlo k pádu, je chodník prilahlý k nehnuteľnosti, zodpovednosť za škodu nesú vlastníci bytov. Uviedol, že títo sú zodpovední za technický stav chodníka, čo v zimných mesiacoch znamená udržiavať chodník takým spôsobom, aby bola chôdza po ňom bezpečná. V danom prípade bol chodník zľadovatený, neposypaný, preto vlastníci bytov vchodu č. 30 zodpovedajú za škodu, ktorá mu vznikla pádom na tomto chodníku. Dňa 17. mája 2017 zaslal výzvu na uhradenie škody zástupcovi vlastníkov bytov. Odpoveď dostal od Bytového družstva Spišská Nová Ves, že vlastníci bytov nesúhlasia s vyplatením požadovanej sumy.

2. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) v poradí prvým rozsudkom z 13. júna 2019 č. k. 9C/97/2017-158 zamietol podanú žalobu a žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. septembra 2020 sp. zn. 6Co/234/2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací uznesením z 23. februára 2022 sp. zn. 4Cdo/129/2021 rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 29. septembra 2020 sp. zn. 6Co/234/2019 a rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves z 13. júna 2019 č. k. č. k. 9C/97/2017-158 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie. Najvyšší súd považoval rozhodnutia nižších súdov za nesplňajúce kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s § 393 ods. 2 CSP a z uvedeného dôvodu za nepreskúmateľné. Uviedol, že v danom prípade sú závery súdov nižších inštancií o dôvodnosti zamietnutia žaloby zmätočné. Poukázal na to, že v obdobných prípadoch je nevyhnutné v prvom rade skúmať, či skutočne došlo ku škode na zdraví na mieste, ktoré uvádza žalobca a až v prípade preukázania, že k pádu a úrazu došlo na tvrdenom mieste, majú sudy skúmať (ne)existenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaných. Keďže obsah a štruktúra odôvodnenia najmä prvoinštančného rozhodnutia vyššie uvedenému nezodpovedala, podľa najvyššieho súdu mala v danom prípade za následok odňatie možnosti žalobcu primerane a účinne argumentovať v rámci opravných prostriedkov. Okrem toho poukázal na to, že sudy nižších inštancií nedostatočne zdôvodnili svoje závery o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných, keď súd prvej inštancie vyvodzoval svoje úvahy najmä z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. a odvolací súd uviedol, že „súdna prax jednoznačne ustálila, že kým v prípade úrazu na chodníku prilahlom k rodinnému domu je zodpovedný vlastník, oproti tomu v prípade úrazu na chodníku prilahlom k bytovému domu je zodpovedným správca“, a to bez toho, aby riadne a bez akýchkoľvek pochybností ozrejmili rozpor ich záverov s jazykovým výkladom dotknutých ustanovení § 9 ods. 2 a § 9a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb., z ktorého podľa dovolacieho súdu vyplýva, že v prípade vzniku škody je na rozhodnutí poškodeného, či bude žalovať vlastníka, správcu alebo užívateľov nehnuteľnosti, a teda je v prípade sporu o náhradu škody v zásade daná pasívna vecná legitímácia ktoréhokoľvek z týchto subjektov. Vzhľadom na zistenú nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov nižších inštancií a tiež nesprávny procesný postup, keď nižšie sudy konali so stranami, ktoré neboli nositeľmi procesnej subjektivity, z ktorého dôvodu došlo k naplneniu procesnej vady podľa § 420 písm. f) CSP, dovolačný súd zrušil napadnuté rozhodnutia nižších súdov a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Po vrátení veci najvyšším súdom súd prvej inštancie (v poradí druhým) rozsudkom z 15. decembra 2022 č. k. 9C/34/2022-309 zamietol podanú žalobu a žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Tento v odôvodnení konštatoval, že za náhradu škody spôsobenú pádom na chodníku príľahlom k nehnuteľnosti zodpovedal v čase poškodenia zdravia žalobcu vlastník, správca, resp. užívateľ tejto nehnuteľnosti, avšak len ak šlo o škodu spôsobenú v dôsledku závad v schodnosti chodníka zapríčinených vonkajšími vplyvmi, ktoré nebolo možné predvídať a pokiaľ táto výrazná zmena (zhoršenie) neumožňovala bezpečnú chôdzu ani pri zvýšenej opatrnosti chodcov a bola odstrániteľná bežnou údržbou. Uviedol, že pokiaľ jednou z hlavných príčin vzniku škody možno podradiť pod pojem závada v schodnosti, je na vlastníkovi, správcovi alebo užívateľovi, či preukáže, že nebolo v medziach jeho možnosti tieto závary odstrániť alebo na nich predpísaným spôsobom upozorniť. Súd prvej inštancie preto vychádzal z úvahy, že rozhodnutie o zodpovednosti vlastníka nehnuteľností záviselo predovšetkým na zistení stavu miesta, kde k úrazu došlo (v dobe a mieste úrazu) a od posúdenia charakteru závad, ktoré úraz zapríčinili. V tejto súvislosti poukázal na to, že podľa tvrdenia žalobcu k jeho pádu, v dôsledku ktorého mu vznikla ujma na zdraví, došlo na neposypanom, neupravenom a zľadovatenom povrchu šikmej plošiny vedúcej z vchodu č. 30 bytového domu súpisné č. XXX v A.; avšak skutočnosť, že k úrazu žalobcu skutočne došlo na ním označenom mieste, bola v konaní spochybnená zo strany žalovaných, a preto v danom prípade bolo na žalobcovi, aby preukázal existenciu jednotlivých predpokladov zodpovednosti za škodu, pričom ako prvé musel v konaní preukázať to, že k jeho poškodeniu na zdraví došlo na ním označenom mieste.

5.1. Žalobca v danom kontexte navrhol v konaní výsluch svedkýň a správu o stave počasia v deň úrazu. Pri hodnotení jednotlivých dôkazov súd prvej inštancie poukázal na to, že svedkyňa E. B. ako partnerka žalobcu je jeho blízkou osobou a svedkyňa T. Q.Á. je zase blízkou príbuznou svedkyne E. B.. Súd mal na základe vykonaného dokazovania za to, že žalobca mal vedomosť o stave schodov a plošiny pri vchode bytového domu a podľa jeho tvrdení mal vedomosť aj o tom, že na mieste, ktoré označil ako miesto jeho pádu, došlo v minulosti už aj k iným pádom obyvateľov bytového domu. Pokiaľ šiel neskôr, vo večerných hodinách von z bytového domu, vzhľadom na počasie, ktoré v ten deň bolo a pri náležitej opatrnosti si podľa súdu preto musel byť vedomý, že na plošine, aj keď sa na nej sneh nemal nachádzať, sa môže nachádzať námraza, kým schody - aj pokiaľ je na nich udupaná vrstva snehu - sú z tohto pohľadu bezpečnejšie. Pri náležitej opatrnosti súd preto považoval za nelogické, aby na schádzanie vo večerných hodinách, potme použil práve šikmú plošinu. Naopak, podľa súdu logické bolo za daných podmienok skôr použitie schodov, na ktorých je chodidlo nohy vo vodorovnej polohe, kým na šikmej plošine je zrejmé, že hrozí pošmyknutie skôr ako na schodoch. Dodal, že okolo plošiny, ale aj schodov sa mohol pridržovať zábradlia. Za nelogické súd považoval aj tvrdenie, že na plošine sa nenachádzal sneh, ak neboli od snehu upratané schody, ani príľahlý chodník. Okrem toho zdôraznil, že kontajnery na odpad patriace k vchodu č. 30, tak ako aj obchod, ktorý žalobca navštívil v daný deň v čase obeda, sa majú nachádzať smerom, ktorým vedú schody a vo večerných, resp. nočných hodinách na schody dopadá pouličné osvetlenie, kým na šikmú plošinu nie. Poukázal na to, že podľa výpovede svedkyne E. B. žalobca po vyjdení z vchodu bytového domu hneď zabočil vpravo. V takom prípade by však schádzal po plošine okolo steny bytového domu a je otázne, či v tomto prípade by sa mohol pridržovať zábradlia tak, ako to svedkyňa a žalobca tvrdili, keďže k zábradliu by sa musel dostať najskôr po rovnej plošine pred vchodom, t. j. musel by z vchodu vykročiť rovno. V prípade, ako to popisala svedkyňa, tak nemohlo dôjsť k pádu žalobcu na ním označenom mieste, t. j. pri prvom stĺpiku zábradlia. Menovaná svedkyňa nevedela uviesť, aké topánky mal v čase úrazu žalobca obuté, či šlo o obuv na zips alebo šnurovaciu obuv, a to napriek tomu, že z bytu mala so žalobcom odchádzať spoločne a po jeho páde kontrolovala jeho nohu nad topánkou.

5.2. Podľa súdu prvej inštancie zo strany žalobcu, resp. jeho partnerky žiadnym logickým spôsobom nebolo v konaní vysvetlené ani to, prečo v prípade, keď žalobca utrpel tak závažný úraz, bola nimi na pomoc privolaná osoba z iného mesta, a to z mesta vzdialeného od mesta A. cca 8 kilometrov. K pádu žalobcu malo dôjsť pred obytným domom v sobotu vo večerných hodinách, kedy je predpoklad, že väčšina obyvateľov obytného domu sa zdržiavala doma. Stačilo tak požiadať o pomoc niektorého z nich, resp. zabezpečiť prevoz napr. taxislužbou, čo by bolo nepochybne rýchlejšie ako prevoz menovanou

svedkyňou. V súvislosti s tým súd podotkol, že žalobca, podľa jeho výpovede a výpovede menovaných svedkýň, musel po páde ležať na plošine minimálne po dobu 15 minút. Najprv sa totiž svedkyňa E. B. mala pokúšať privolať na pomoc záchrannú službu a až potom volala svojej sestre. Tá sa na miesto úrazu musela presunúť z miesta jej bydliska v Q.Q. V., a to za nepriaznivých podmienok počasia a cesta jej mala trvať cca 10 minút. Súd považoval za málo pravdepodobné, aby za celú túto dobu, t. j. dobu viac ako 15 minút, v čase okolo 18.00 hod. v sobotu, neprešiel okolo žalobcu a svedkyne žiaden iný svedok. Pochybnosti, pokiaľ sa týka miesta pádu žalobcu, podľa súdu prvej inštancie vyplývali aj z iných skutočností, keď žalobca mal z vchodu vychádzať plošinou z dôvodu, že na schodoch, ktoré sa nachádzajú z opačnej strany, bol sneh, pričom sám, a to za denného svetla, zvolil práve schádzanie po schodoch. V tejto súvislosti je nelogické, aby na schodoch bol sneh a na plošine sneh nebol tak, ako je nelogické, aby sneh niekto z plošiny upratal a zo schodov nie. Okrem toho súd poukázal na to, že v uvedený deň, kedy malo dôjsť k úrazu, sa podľa správy SHMÚ snehová pokrývka vôbec nevyskytovala, k zrážkam malo dôjsť až cca hodinu a pol po úraze žalobcu. Napokon, podľa súdu prvej inštancie tvrdeniu žalobcu o mieste jeho pádu celkom nezodpovedali ani predložené lekárske správy.

5.3. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že k pádu žalobcu, v dôsledku ktorého utrpel úraz, došlo skutočne na plošine vchodu č. 30 bytového domu súpisné číslo XXX v A. a z tohto dôvodu nebolo možné konštatovať splnenie základných predpokladov priznania náhrady škody žalobcovi žalovanými, a teda zodpovednosť za škodu vlastníkov bytov predmetného bytového domu. Keďže miesto, kde malo dôjsť k poškodeniu zdravia žalobcu, nebolo v konaní jednoznačne preukázané, konajúci súd žalobu zamietol. V súvislosti s prvým z predpokladov zodpovednosti za škodu v danej veci, t. j. preukázaním schodnosti miesta, ktoré žalobca označil ako miesto jeho pádu, súd prvej inštancie ešte skonštatoval, že v zimnom období a v mínusových teplotách je bežné a všeobecne známe, že sa vyskytuje vonku aj námraza, resp. poľadovica, takýto stav je teda adekvátny ročnému obdobiu a poveternostným podmienkam, a preto v danom prípade nebolo možné jednoznačne konštatovať závädy v schodnosti. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

6. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu (v poradí druhým) rozsudkom z 25. júla 2023 sp. zn. 9Co/56/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že k pádu žalobcu (v dôsledku ktorého utrpel úraz) došlo skutočne na plošine vchodu č. 30 bytového domu súpisné číslo XXX v A.. Dodal, že súd prvej inštancie jasne vysvetlil svoje úvahy, ktoré ho viedli k uvedenému záveru, jednotlivé dôkazy hodnotil každý osobitne, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, pričom odvolací súd považoval tieto hodnotenia za správne. Prvoinštančný súd tiež jasne vysvetlil, prečo niektoré tvrdenia žalobcu a svedkýň E. B. a T. Q. nepovažoval za vierohodné (nepovažoval ich za logické, a teda uveriteľné) a svoje úvahy zdôvodnil dostatočne. Žalobca v odvolaní iba opakovane vyjadroval svoje názory a stanoviská, nestotožňujúc sa s úvahami súdu prvej inštancie. Odvolací súd zdôraznil, že rozhodnutie súdu nie je svojvoľné, ale súd svoje úvahy jasne vysvetlil (hodnotiac dôkazy jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach). Pokiaľ išlo o námietku žalobcu týkajúcu sa hodnotenia jednotlivých dôkazov, odvolací súd uviedol, že úvaha súdu prvej inštancie, ktorou hodnotil výpovede strán a svedkov, nebola svojvoľná či neprimeraná, ale mala racionálny podklad vychádzajúci z predmetu sporu a konkrétnych okolností prípadu. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že súd sa staval do pozície advokáta (obhajcu) žalovaných, keďže konajúci súd v odôvodnení uviedol iba svoje úvahy, ktorými sa riadil a na základe ktorých dospel k svojim záverom. Odvolací súd preto považoval záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu vo vzťahu k jeho tvrdeniu o mieste jeho pádu za správny, z ktorého dôvodu neboli splnené základné predpoklady priznania náhrady škody žalobcovi zo strany žalovaných (nebola preukázaná zodpovednosť za škodu vlastníkov bytov predmetného bytového domu). O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) a

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

7.1. Namietal, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal a úplne odignoroval skutkovú aj právnu argumentáciu žalobcu v podanom odvolaní. Uviedol, že odvolací súd nezaujal žiadne stanovisko a následný právny záver k určení miesta, kde došlo k pádu a následnej škode na zdraví. V tejto súvislosti rozporoval aj svojvoľné a nelogické hodnotenie výpovede svedkyne E. B., ktorej vyjadrenie o pohybe žalobcu pri vchode súd nehodnotil v kontexte jej celej výpovede. Pokiaľ išlo o rozpory ohľadom miesta pádu uvedené v prvotnej lekárskej práve, tak tento rozpor bol podľa dovolateľa odstránený výpoveďou lekára F. J. X.. Vo vzťahu k otázke, či mohlo dôjsť k takému charakteru a rozsahu zranenia, aké žalobca utrpel, tak prvotne ošetrojúci lekár aj posudzujúci lekár potvrdili, že k takému zraneniu mohlo dôjsť spôsobom a na mieste, kde uvádzal žalobca. Dovolateľ tiež konštatoval, že škoda na zdraví žalobcu bola preukázaná v zmysle platnej legislatívy, pričom na stanovenie výšky sumy bolestného bol vypracovaný posudzujúcim lekárom lekársky posudok. Namietal, že odvolací súd sa nezaoberal jeho argumentáciou ohľadom preukázania príčinnej súvislosti, ktorá otázka bola posúdená nesprávne. Napokon vyčítal svojvoľné hodnotenie výpovede svedkov napriek tomu, že obe svedkyne úplne zhodne vypovedali o skutkových okolnostiach dôležitých pre správne zistenie skutkového stavu. V nadväznosti na to mal za to, že uniesol dôkazné bremeno a to z hľadiska skutkových tvrdení, ako aj z hľadiska právne relevantných dôkazov. Okrem uvedeného trval na tom, že bolo porušené právo na spravodlivý proces, pretože bolo porušené jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia nižších súdov zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že výpovede a tvrdenia žalobcu a predmetných svedkýň hodnotí ako fabuláciu, nepovažuje ich za vierohodné a možno na nich prihliadať ako na krivú výpoveď. Stotožnil sa s rozhodnutiami nižších súdov, ktoré považoval za vecne správne. Podané dovolanie navrhol zamietnuť v celom rozsahu.

9. Žalovaný 6/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podané dovolanie žalobcu považuje v celom rozsahu za nedôvodné, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že dovolanie žalobcu má napriek svojej rozsiahlosti len všeobecný charakter, pričom žalobca ani len nevymedzil, akým konkrétnym spôsobom mal odvolací súd znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv a to dokonca v takej miere, že malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom rovnako nevymedzil a dostatočne konkrétne neodôvodnil ako bolo porušené právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Preto navrhol podané dovolanie žalobcu odmietnuť.

10. Zvyšní žalovaní sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

12. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej

v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

15. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

18. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia a nesprávnom vyhodnotení dôkazov ohľadom určenia miesta, kde došlo k pádu a následnej škode na zdraví.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

20. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

21. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

22. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené či nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Za zohľadnenia skutočnosti, že odvolací súd náležite aplikoval § 387 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho poňal do svojho rozhodnutia aj prvoinštančný rozsudok, je dovolací súd toho názoru, že z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia.

22.1. Odvolací súd v odôvodnení v prvom rade konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Rovnako konštatoval, že odôvodnenie prvoinštančného rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné a právne významné.

22.2. Následne odvolací súd konštatoval, že žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nepovažoval za spôsobilé spochybniť vecnú správnosť prvoinštančného rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

22.3. Po poukaze na povahu predmetu konania sa odvolací súd v odôvodnení stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom potreby aplikácie § 6 ods. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Z.z. a úvahy o potrebe kumulatívneho splnenia základných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu na zdraví v dôsledku závary schodnosti prístupovej cesty-plošiny s tým, že správne ako prvé posudzoval a zisťoval, kde došlo k úrazu. V nadväznosti na to v zhode s prvoinštančným súdom konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že k pádu žalobcu (v dôsledku ktorého utrpel úraz) došlo skutočne na plošine vchodu č. 30 bytového domu súpisné číslo XXX v A.. V tejto súvislosti mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne vysvetlil svoje úvahy, ktoré ho viedli k predmetnému záveru, pričom jeho hodnotenia dôkazov považoval za správne. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie jasne vysvetlil, prečo niektoré tvrdenia žalobcu a svedkýň E. B. a T. Q. nepovažoval za vierohodné. Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa hodnotenia jednotlivých dôkazov odvolací súd poukázal na jednotlivé zásady a princípy hodnotenia dôkazov, pričom konštatoval, že úvaha súdu prvej inštancie, ktorou hodnotil výpovede strán a svedkov, nebola svojvoľná či neprimeraná, ale mala racionálny podklad vychádzajúci z predmetu sporu a konkrétnych okolností prípadu. Zároveň sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že súd sa stavал do pozície advokáta (obhajcu) žalovaných, keďže v odôvodnení uviedol iba svoje úvahy, ktorými sa riadil a na základe ktorých dospel k svojim záverom. Odvolací súd napokon uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k jeho tvrdeniu o mieste jeho pádu, z ktorého dôvodu neboli splnené základné predpoklady priznania náhrady škody žalobcovi zo strany žalovaných.

22.4. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd spolu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z vyššie uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil prvoinštančné rozhodnutie a podľa názoru dovolacieho súdu tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 2 CSP dalo zadosť náležitostiam v zmysle

§ 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

24. Dovolateľ ďalej rozporoval svojvoľné a nelogické hodnotenie výpovedí svedkýň, či ďalších dôkazov, najmä v súvislosti s určením miesta, kde došlo k jeho pádu, pričom mal za to, že v danom prípade uniesol dôkazné bremeno. Dovolací súd k tomu uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd po dôkladnom preštudovaní spisového materiálu takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

25. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

26. Dovolací súd nad rámec uvedeného uvádza, že v okolnostiach danej veci je zrejmé, že základným skutkovým predpokladom, z ktorého dovolateľ mohol odvodzovať účinky pre neho priaznivej právnej normy vyvolávajúcej zodpovednosť za škodu jemu spôsobenú a s tým spojené zaplatenie náhrady, bolo preukázanie a ustálenie miesta, kde k úrazu žalobcu došlo. Z hľadiska základného rozloženia bremena

tvrdenia a dôkazného bremena túto skutočnosť bol v konaní povinný preukázať žalobca.

27. Vec prejednávajúci senát na tomto mieste vyslovuje presvedčenie, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vrátane žalobcom navrhovaných dôkazov, a to výsluchom žalobcu, svedkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti, lekáorskými správami, lekáorským posudkom, žiadosťou a odpoveďou mesta Krompachy, všeobecne záväzným nariadením č. 5/2011, výzvou na úhradu, podacím lístkom, odpoveďou, fotografiami, potvrdením, vyjadrením k lekáorskemu posudku, správou o počasí, protokolom dochádzky a čestným vyhlásením. Podľa dovolacieho súdu vykonané dokazovanie náležite vyhodnotil, pričom dosiahnuté skutkové závery nemožno považovať za prejav svojvôle.

27.1. Pokiaľ žalobca tvrdil, že k jeho pádu, v dôsledku ktorého mu vznikla ujma na zdraví, došlo na neposypanom, neupravenom a zľadovatenom povrchu šikmej plošiny vedúcej z vchodu č. 30 bytového domu súpisné č. XXX v A., súd prvej inštancie - hodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo - poukázal na nelogické správanie žalobcu, ktorý napriek jeho vedomosti o stave schodov a plošiny pri vchode bytového domu a vedomosti aj o tom, že na mieste, ktoré označil ako miesto jeho pádu, došlo v minulosti už aj k iným pádom obyvateľov bytového domu, a vzhľadom na nepriaznivé počasie, ktoré v ten deň bolo, použil vo večerných hodinách potme práve šikmú plošinu a nie schody, na ktorých chodidlo nohy je vo vodorovnej polohe. V tejto súvislosti dodal, že kontajnery na odpad patriace k vchodu č. 30, tak ako aj obchod, ktorý žalobca navštívil v daný deň v čase obeda, sa majú nachádzať smerom, ktorým vedú schody a vo večerných resp. nočných hodinách na schody dopadá pouličné osvetlenie, kým na šikmú plošinu nie. Súd prvej inštancie vzhliadol rozpory aj pri hodnotení výpovede svedkyne E. B., ktorá tvrdila, že žalobca po vyjdení z vchodu bytového domu hneď zabočil vpravo, avšak v takom prípade by podľa súdu schádzal po plošine okolo steny bytového domu a je otázne, či v tomto prípade by sa mohol pridržiať zábradlia tak, ako to svedkyňa a žalobca tvrdili, keďže k zábradliu by sa musel dostať najskôr po rovnej plošine pred vchodom t. j. musel by z vchodu vykročiť rovno. Tiež mal za to, že v takom prípade nemohlo dôjsť k pádu žalobcu na ním označenom mieste t. j. pri prvom stĺpiku zábradlia. Súd prvej inštancie následne poukázal na ďalšiu nelogickosť v skutkovom deji prezentovanom žalobcom, že pri tak závažnom úraze žalobcu bola nimi privolaná na pomoc osoba z iného mesta a to z mesta vzdialeného od mesta A. cca 8 kilometrov. V tejto súvislosti uviedol, že v predmetnom čase (sobota vo večerných hodinách) bol predpoklad, že väčšina obyvateľov obytného domu sa zdržiavala doma, a teda stačilo požiadať o pomoc niektorého z nich resp. zabezpečiť prevoz napr. taxislužbou, čo by bolo nepochybne rýchlejšie, ako prevoz menovanou svedkyňou. Rovnako súd prvej inštancie považoval za nepravdepodobné, že za celú túto dobu t. j. dobu viac ako 15 minút, v čase okolo 18.00 hod. v sobotu, neprešiel okolo žalobcu a svedkyne žiaden iný svedok. Pritom podotkol, že žalobca nenavrhol dokazovanie výsluchom iných svedkov, ktorí by prípadne mohli potvrdiť aspoň to, že povrch plošiny pred bytovým domom bol v daný deň podvečer zľadovatený a neupravený.

27.2. Pochybnosti ohľadom miesta pádu žalobcu vyplývali podľa súdu prvej inštancie aj z iných zistených skutočností; žalobca mal z vchodu vychádzať plošinou z dôvodu, že na schodoch, ktoré sa nachádzajú z opačnej strany, bol sneh, pričom sám a to za denného svetla zvolil práve schádzanie po schodoch. Obe miesta nie sú chránené pred zrážkami, a preto súd považoval za nelogické, aby na schodoch bol sneh a na plošine sneh nebol tak, ako je nelogické, aby sneh niekto z plošiny upratal a zo schodov nie. Okrem toho poukázal na to, že v uvedený deň, kedy malo dôjsť k úrazu, sa podľa správy SHMÚ snehová pokrývka vôbec nevyskytovala, k zrážkam malo dôjsť až cca hodinu a pol po úraze žalobcu. Napokon, v súvislosti s miestom pádu žalobcu súd nenechal bez povšimnutia ani údaje uvedené v žalobcom predložených lekáorských správach, keď podľa Lekárskeho posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia zo dňa 10. októbra 2016 miestom, kde vzniklo poškodenie na zdraví žalobcu, bola označená SNV (Spišská Nová Ves). Navyše, podľa Lekárskej správy z 21. decembra 2018 Nemocnice Krompachy k úrazu žalobcu došlo pošmyknutím na ulici, pričom lekár, ktorý žalobcu ošetroval bezprostredne po úraze, uviedol, že všeobecne v lekáorskej správe sa uvádza to, čo uvedie pacient a nezvyknú sa slová pacienta meniť. Lekár nepotvrdil, ale ani nevylúčil to, aby v správe neuviedol, že k úrazu došlo pádom na ulici, pokiaľ by pacient uviedol pád na chodníku. Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené uzavrel, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že k pádu

žalobcu, v dôsledku ktorého utrpel úraz, došlo skutočne na plošine vchodu č. XX bytového domu súpisné číslo XXX v A., a teda žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k ním tvrdným skutočnostiam. Je potrebné prihliadnuť na to, že s uvedeným postupom a vyhodnotením jednotlivých dôkazov sa po vykonanom odvolacom prieskume, ktorý spočíval s ohľadom na odvolacie námietky aj v kontrole výsledkov dokazovania, napokon stotožnil i odvolací súd.

28. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, sudy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä náležitou aplikáciou prejednávacej zásady, zásady voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípu všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeého omylu. Námietky žalobcu v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

29. Žalobca ďalej v dovolaní namietal, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie veci je prípustným dovolacím dôvodom len, ak sa týka takej právnej (a nie skutkovej) otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne [§ 421 ods. 1 písm. c) CSP], pričom dovolateľ je povinný tento dovolací dôvod vymedziť tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva táto nesprávnosť (§ 432 ods. 2 CSP).

30. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou odvolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodárca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

31. V preskúmvanej veci podľa názoru odvolacieho súdu žalobca zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil tento dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP, nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ani neoznačil rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne, prípadne od ktorých sa odvolací súd v predmetnom prípade odklonil, ale iba vo všeobecnosti nesúhlasil s právnymi závermi, ku ktorým dospel odvolací súd. Zákom predpokladané vymedzenie konkrétneho dovolacieho dôvodu nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku (postupujúc podľa § 124 ods. 1 CSP) bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana. Absenciu takej náležitosti dovolania považuje Civilný sporový poriadok za dôvod pre jeho odmietnutie v zmysle § 447 písm. f) CSP.

32. Navyše, vzhľadom na skutkovú povahu prevažnej väčšiny dovolacích námietok je potrebné opätovne zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ku ktorým

dospelí súdy nižších inšancií a na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Naopak dovolací súd je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno založiť na spochybňovaní skutkových záverov súdov nižších inšancií, či na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, čo pritom v posudzovanom prípade tvorilo jadro podaného dovolania. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade teda neprichádzalo do úvahy.

33. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.